

Oğlan ve Ateş Semenderi

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Ateş Semenderi

Aysel Banu YAVUZAL

Leo dokuz yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, dağınık koyu kahverengi saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Her şeyden çok bir şeyi severdi: yabani hayvanları izlemeyi. Cumartesi sabahı yeşil kapüşonlusunu giydi, kırmızı sırt çantasını kaptı ve kulağının arkasına bir kurşun kalem sıkıştırdı. Bugün özel bir yere gidiyordu. Bugün koruma altındaki ormana gidiyordu.

Koruma altındaki orman sessiz ve yeşildi. Uzun ağaçlar yükselip yükseliyordu ve yumuşak yosun kayaları bir battaniye gibi kaplıyordu. Leo'nun babası patıkada yanında yürüyordu. "Patıkada kal," dedi babası yumuşak bir sesle. Leo başını salladı, ama ela gözleri çoktan yaprakları tarıyordu. Bu ormanın bir yerinde, bir kitapta okuduğu utangaç, nadir bir canlı yaşıyordu.

Leo kolunun altında yıpranmış bir defter taşıyordu. Kapağına büyük harflerle yazmıştı: DOĞA GÜNLÜĞÜM. Defteri yeni bir sayfaya açtı ve tarihi yazdı. Sonra bir kütüğün üzerine oturdu ve bekledi. Beklemek zordu, ama Leo sabırlıydı. Yabani hayvanların dünya sessiz ve durgunken ortaya çıktığını öğrenmişti.

Uzun bir süre sonra yosunlu bir kayanın yanında bir şey kıpırdadı. Leo nefesini tuttu. Küçük bir canlı yavaşça sürünerek çıktı: parlak siyah deri, parlak sarı lekeler, küçük koyu gözler ve kısa, tombul bacaklar. Bu bir ateş semenderiydi! Leo'nun kalbi hızla çarptı. Çok ama çok alçaldı ve hiç ses çıkarmadan izledi.

Ateş semenderi nemli yosunun üzerinde dinlendi ve minik gözlerini kırıştırdı. Sarı lekeleri siyah kadifenin üzerindeki güneş ışığı gibi görünüyordu. Leo onu günlüğüne dikkatle çizdi, kurşun kalemi yavaşça hareket ediyordu. Yazdı: Parlak siyah ve sarı deri. Yağmur gibi parlak. Sonra semender birer birer küçük bacaklarını atarak ilerledi ve Leo sessizce arkasından gitti.

Leo semenderin nerede saklanmayı sevdiğini öğrendi. Düşmüş yaprakların altına kayıyor ve nemli, serin yerlerin yakınında kalıyordu. Yavaşça hareket ediyordu, asla acele etmiyordu. Leo yazdı: Islak yosunda ve eski yapraklarda yaşar. Çok yavaş hareket eder. Semender küçük başını çevirdi, sanki Leo'nun onu izlediğini biliyordu ve Leo gülümsedi. Kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Daha sonra Leo küçük bir derenin yakınında ikinci bir semender buldu. Bu daha küçüktü ve daha da utangaçtı. Bir taşın arkasına saklandı ve tek koyu gözüyle dışarı baktı. Leo iki semenderi yan yana çizdi. Yazdı: Nadir ve utangaç. Lütfen koruyun. Babası omzunun üzerinden baktı ve "Dikkatli ve önemli bir iş yapıyorsun, Leo," dedi.

Öğleden sonra güneş ısındı ve orman kuşlarla hareketlendi. Semenderler gölgelere geri sürünüp saklandılar. Leo günlüğünü kapattı ve ona sıkıca sarıldı. Sekiz sayfa resim ve not çizmişti. Fısıldadı: "Hoşça kalın, küçükler. Sizi herkese anlatacağım." Babası gülümsedi ve eve dönme zamanının geldiğini söyledi.

Pazartesi sabahı Leo günlüğü kolunun altında sınıfa girdi. Öğretmeni Bayan Hart hardal rengi hırkasını ve gümüş kuş broşunu takmıştı. Kısa kıvrıkcık siyah saçları ve yuvarlak gözlüklerinin arkasında nazik kahverengi gözleri vardı. "Leo," dedi, "sınıfla bir şey paylaşmak ister misin?" Leo derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Leo herkesin önünde durdu ve doğa günlüğünü açtı. Ateş semenderlerinin parlak siyah derileri üzerindeki parlak sarı lekelerle çizimlerini gösterdi. Nemli yosun, düşmüş yapraklar ve yavaş, sessiz hareket hakkındaki notlarını okudu. Sınıf arkadaşları öne eğildi. "Onlar nadir," dedi Leo, "ve güvende kalmaları için yardımımıza ihtiyaçları var."

Bayan Hart ellerini birbirine ırttı. "Bu harika bir iş, Leo!" dedi. "Bize nadir yaban hayatının neden dikkatli korunmayı hak ettiğini gösterdin." Çocuklar hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Onlar da yardım etmek istiyordu. Bayan Hart gülümsedi ve "Öyleyse büyük bir şey yapalım. Bütün okul için bir koruma sergisi kuralım," dedi.

Herkes birlikte çalıştı. Bazı çocuklar sarı lekeli dev ateş semenderleri boyadı. Bazıları koruma altındaki ormanlar ve nadir hayvanlar hakkında bilgiler yazdı. Leo hepsinin en büyük resmini çizdi: yosunlu kayasındaki semender. Arkadaşları **NADİR YABAN HAYATINI KORUYUN** ve **LÜTFEN ORMANLARI TEMİZ TUTUN** yazan tabelalar yaptı. Sınıf renk ve özenle doldu.

Sergi günü salon aileler ve çocuklarla doluydu. Bayan Hart hardal rengi hırkasıyla durdu ve gururla çocukların eserlerini işaret etti. Leo herkesi günlüğünün sayfalarına götürdü ve gördüklerini anlattı. İnsanlar dikkatle dinledi. Sorular sordular. Leo hepsini yanıtladı, çilli yüzü heyecanla parlıyordu.

Leo gurur duydu. Küçük doğa günlüğü, hayal ettiğinden çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Öğretmeni "Bunu sen başlattın, Leo. Meraklı bir oğlan ve bir defter bütün bir okula ilham verebilir," dedi. Leo parlak resimlere ve gülümseyen yüzlere baktı. Sessiz ormanda saklanan utangaç semenderleri düşündü.

O öğleden sonra Leo'nun arkadaşları etrafında toplandı. "Biz de doğaya yardım etmeye söz veriyoruz," dediler. "Ormanları temiz tutacağız ve nadir hayvanları koruyacağız." Leo gülümsedi ve kurşun kalemmini kulağının arkasına sıkıştırdı. Günlüğünü yepyeni bir sayfaya açtı ve yazdı: Arkadaşlarım yardım edecek. Birlikte yaban hayatını koruyabiliriz.

Leo pencerenin yanında oturdu ve yeşil dünyaya baktı. Yosunlu kayasında dinlenen ateş semenderini düşündü; güvende ve saklı. Nadir yaban hayatı dikkatli korunmayı hak eder ve Leo artık bir defterli küçük bir oğlanın fark yaratabileceğini biliyordu. Kurşun kalemmini aldı ve bir sonraki macerasına hazırlandı.